

Պարույր Սևակ

Ինքս ինձ հերքում եմ

Նույն հարցն եմ հաճախ ինքրս ինձ տալիս.

-Ի՞նչ ես աշխարհի ցավերը լալիս,

Աշխարհի դարդը հո՞ քեզ չեն տվել:

Եվ ի՞նչդ է պակաս կամ ի՞նչդ է ավել.

Ամենքի նման մի մարդ ես, հոգի՛ս,

Ամենքի պես էլ աշխարհով գնա...

Իսկապե՛ս.

կարգին հագուստ կա հագիս,

Թե վաստակածըս գրպանըս մնար՝

Անտեղի տեղը չհավեր-կորչեր,

Ինձ կարող էին և հարուստ կոչել:

Ես դուր եմ գալիս սրան ու նրան,

Ինձ շատերն անգամ սիրում են կարգին:

Շուտով կստանան և բնակարան,

Եվրս երկու մանչ՝ կազատվեմ հարկից,

Եվրս երկու գիրք՝ անուն եմ հարգի,-

Ումի՞ց եմ պակաս, ումի՞ց եմ ավել,

Ի՞նչ եմ աշխարհի ցավերը լալիս,

Աշխարհի դարդը հո՞ ինձ չեն տվել,-

Այս հարցն եմ հաճախ ինքրս ինձ տալիս,

Ինքրս ինձ վիճում, առնում ու տալիս,

Մակայն իմ հախից ինքս էլ չեմ գալիս:
Ինչպե՞ս աշխարհի ցավը մոռանամ,
Աշխարհի վատը, լավը մոռանամ.
Ես հո չեմ նստել աշխարհի վզին,
Որ չմտածեմ աշխարհքի մասին:
Ի՞նչ է, աշխարհը իմ բո՞ւոն եմ առել,
Որ ճնրոթելով գրպանս խրեմ...
Ինչպե՞ս շհոգամ աշխարհի մասին,
Եթե նա իմն է, ի՛մն է, իմպեսի՛ն,
Թե նրա վատը նաև իմ վատն է,
Նրա հավատը և իմ հավատն է:
Նա իմն է եղել և իմն է մնում.
Նա էր մոր նման ինձ երեկ սնում,
Նա է ինձ տվել քնքշանք ու գորով,
Նա է ներշնչել ինձ ուժ ու կորով,
Նա է ինձ ազնիվ - անազնիվ դարձնում...
Եվ հիմա ինչպե՞ս, ես ձեզ եմ հարցնում,
Աշխարհի մասին ինչպե՞ս մոռանամ,
Աշխարհի հոգսից ինչպե՞ս հեռանամ:
Մայրը միշտ մայր է, որդիքն են տարբեր.
Մեկը կարող է լինել անտարբեր,
Մյուսի սրտից արյուն է կաթում,
Երբ նա մոր դեմքին ցավ է նկատում...

22.IV.1957թ.

Մոսկվա